

BULETIN INFORMATIV

Nr.
25

2
Octombrie
2020

EDITORIAL

Construcția CFR Cluj

Justin Ștefan, Secretar General LPF

Ideea de a construi, mai cu seamă într-o perioadă în care a demola pare și chiar este mai spectaculos, lasă deschisă o ușă pe care puțini mai pot să intre. Iar a construi în fotbal nu reprezintă doar procesul în sine, ci, mai cu seamă, ceea ce se găsește la capătul lui.

De o bună perioadă, greutate a valorii indiscutabile, demonstrată și iarăși demonstrată, CFR Cluj, de șase ori campioană a României (în anii 2008, 2010, 2012, iar în ultimele trei sezoane consecutiv, 2018, 2019, 2020), este o astfel de echipă care poate mișca balanța fotbalului românesc și care deja a înclinat-o către o performanță cu titlu de exemplu.

Joi seară, pe stadionul "Doctor Constantin Rădulescu", din Cluj, cea mai bună echipă a ultimilor ani din țară a reușit să pătrundă, al doilea an la rând, în grupele Europa League și a făcut-o de o manieră entuziasmantă și convingătoare.

E, în bună măsură, un alt început, o continuare și o altă formă de a înțelege fotbalul și viața.

Acest 3-1, cu finlandezii de la Kups Kupio, în meciul din play-off-ul competiției, a fost o dovadă a valorii lui Dan Petrescu, una de top Europa, a clasei lui, dar și a jucătorilor, a managementului unui club profesionist cu adevărat, serios, performant și, mai cu seamă, întotdeauna pregătit atunci când e greu, când trebuie, când victoria e unica variantă.

CFR Cluj e cartea de vizită a fotbalului profesionist din România acestor vremuri, poate cele mai grele din toată istoria și cu certitudine cele mai

provocatoare. Fotbalul etalat aseară la Cluj e un generator de speranță, dar cred că va fi, în timp, mult mai mult decât atât.

CFR Cluj e o construcție europeană și un exercițiu de admirație în aceste zile. Valoarea ei continentală tocmai ce a fost, încă o dată, validată pe teren. Fotbalul românesc avea și are nevoie de astfel de confirmări.

" Pare imposibil. Dar tu reușești." Așa sună o reclamă pe care am întâlnit-o în spațiul audio - video românesc și poate că nu întâmplător era, dacă nu mă înșel, la oarece materiale de construcție de mare calitate.

Da, CFR Cluj e o construcție, un șantier permanent și o fundație care poate susține, prin forța exemplului, multe alte proiecte.

Liga Profesionistă de Fotbal din România salută performanța echipei campioane și crede că drumul european al clujenilor va fi cel puțin la fel de frumos și de lung precum cel de anul trecut!

Vă asigur că scriu asta fără să cunosc rezultatul tragerii la sorți pentru grupele Europa League. Și asta pentru că știu ce înseamnă CFR Cluj, care e mai mult decât o echipă de fotbal din România.

E mai mult chiar decât o campioană. E demonstrația că, dacă se muncește și se crede în această muncă de echipă, se poate!

Iar asta ar trebui să fie valabil pentru oricine, oricând. Nu doar în fotbal, dar mai ales în fotbal!

INTERVIU

Interviu cu dl. Daniel Pancu (antrenor Politehnica Iași)

realizat de **Lucian Lucescu și Octavian Țopa**

A fost campion în două țări, România și Turcia. A jucat în cariera sa pe **Poli Iași, Rapid, Cesena, Beşiktaş, Bursaspor, Terek Groznii, TSKA Sofia și FC Vaslui**. A fost convocat de 27 de ori la echipa națională pentru care a marcat nouă goluri. Ajuns la 43 de ani, **Daniel Pancu** este un manual de fotbal. A debutat ca antrenor în **CASA Liga 1** chiar în acest sezon, iar echipa sa se așează încet, dar sigur, pe drumul performanței.

1 *Care a fost primul lucru la care te-ai gândit când ți s-a propus să antrenezi în Copou?*

În primul rând m-am bucurat că mi se oferă șansa de a debuta la Liga I. Urmărisem meciurile Politehnicii. Știam cât de greu va fi... Oricum, mi-am dorit foarte mult și acesta era unul dintre gândurile mele: să ajung cândva antrenor la echipa la care am crescut și am debutat la seniori și în prima divizie, Poli Iași.

2 *Cum e clubul din Copou față de așteptările pe care le aveai înainte să ajungi antrenor la Poli?*

Mă așteptam să fie greu, dar nu chiar așa. Erau restante salariale, jucători îngrijorați pentru situația lor, destul de multe probleme la club, în primul rând din punct de vedere financiar. A fost nevoie de ceva curaj, dar mie nu-mi lipsește. Oricum, dacă nu veneam eu, venea alt antrenor și avea cine s-o pregătească pe Poli.

3 *Cât de important este pentru un club să aibă în conducerea tehnică și*

administrativă, persoane crescute și formate la echipa respectivă, cum sunteți tu și președintele Ciprian Paraschiv?

Este extrem de important, mai ales ca amândoi ne-am format la Poli și am jucat pentru această echipă. Suntem legați afectiv de club. La un moment dat, am plecat amândoi din Iași. Ciprian Paraschiv a ajuns în conducerea Federației Române de Fotbal și a avut posibilitatea de a acumula cunoștințe grație poziției pe care a avut-o. Eu am jucat la echipe importante, am

întâlnit antrenori renumiți, de o mare valoare, de la care am avut ce învăța. E un mare avantaj pe care noi îl avem. Sper să reușim să le transmitem și celorlalți din Copou câte ceva din mentalitatea noastră. Și încă ceva foarte important este că noi gândim și cu sufletul când luăm o decizie la club.

4 *La Poli sunt jucători de pe trei continente. Cum reușești să comunici cu fiecare dintre ei, mai ales că în vestiar se vorbesc multe limbi străine?*

În primul rând se vorbește limbajul fotbalului și e ușor de înțeles pentru toți. Eu am avut șansa de a juca mult timp în străinătate și mi-e ușor să comunic în mai multe limbi străine, cele latine, mai ales. Dar dacă totuși întâmpin vreo problemă în a comunica, mai sunt și ceilalți colegi din staff și e ok. Oricum, cel mai important este că avem cu toții această limbă comună, a fotbalului.

5 ***Dacă ai avea o baghetă magică, ce ți-ai dori să îmbunătățești la fotbalul ieșean***

E clar că fotbalul ieșean merită mult mai mult. Echipa are suporterii deosebiți, dar ei nu sunt obișnuiți cu aerul tare al performanței. Aș vrea să existe un investitor puternic,

să nu mai depindem de autorități. Să ajungem să jucăm în cupele europene an de an. Iașul este un oraș important al țării, la fel trebuie să fie și clubul, la cel mai înalt nivel.

6 ***Cum îți explici că, în istoria de 75 de ani a fotbalului ieșean, nu s-a reușit câștigarea vreunui trofeu la seniori, pentru că la juniori există un titlu obținut în 1993?***

Chiar președintele Ciprian Paraschiv a evoluat în acea echipă campioană. Eu jucam la juniorii mai mici. E foarte puțin și e trist că un oraș ca al nostru nu are un palmares bogat. Chiar mă întrebam, oare nu există un om potent financiar care să fie alături de club? Eu nu am auzit să se fi investit vreodată serios în această echipă. Performanță nu se poate face fără salarii mari

plătite, fără bugete. Dacă se va continua cum a fost până acum, doar printr-o minune ar putea apărea vreun trofeu în vitrina clubului.

7 ***Ce perspective are Politehnica Iași?***

Deocamdată, sper ca autoritățile să-și onoreze promisiunile făcute și să reușim să acoperim cheltuielile lunare, care nu sunt mari, mai ales pentru nivelul Ligii I. Mai avem de completat lotul de jucători, lucru care îmi doresc să se întâmple cât mai repede. Aș vrea nu doar să ne îndeplinim obiectivul, ci să încercăm mai mult pentru că simt că se poate. Sper să fie permis cât mai repede și accesul suporterilor pe stadion pentru că le simțim lipsa și sunt foarte importanți pentru Poli.

25 DE ANI ÎN ALB-ALBASTRU

Ghițuș, personajul pitoresc din Copou

realizat de **Lucian Lucescu**

"Las că-s alții mai importanți! Nu mă lua pe mine cu interviurile!" Aceasta a fost reacția lui Ghițuș, omul care, de mai bine de un sfert de veac, slujește clubul din Copou. În toată această perioadă a colaborat cu zeci de antrenori și sute de fotbaliști. Dacă n-ar fi știut că i se cere să-și amintească momentele deosebite din cariera sa pentru un material de presă, cu siguranță ar fi fost mai vorbăreț, așa cum este de obicei.

A intrat prima dată în vestiarul stadionului din Copou în sezonul 1993-1994, când echipa Iașului naviga prin apele tulburi ale eșalonului secund. Ghițuș abia trecuse de 20 de ani și le pregătea echipamentul actualilor conducători, președintele Ciprian Paraschiv și antrenorul Daniel Pancu, ambii mai cruzi decât el, în timp ce, de exemplu, team-managerul Marius Onofraș încă visa să îmbrace tricoul alb-albastru al Politehnicii. Și-a câștigat repezitor locul de titular în încăperea aflată perete în perete cu biroul antrenorilor și, indiferent de vremuri, și-a pastrat postul. Mulți au venit, mulți au plecat. Ghițuș i-a primit și i-a petrecut pe toți, chiar dacă Poli a evoluat în liga a treia sau în cupele europene. Unii jucători chiar glumeau, zicând că n-au făcut alunecări la meciuri să nu se supere Ghițuș că se murdărește echipamentul. Colaborează perfect cu Tanti Ana de la Spălătorie și cel mai mult îi place când în încăperea sa de la stadion miroase a balsam de la echipamentele curate. Leonida Antohi, Gheorghe Constantin, Ion Moldovan, Vasile Simionas, Mituș Anton, Ionuț Popa, Narcis Ciocârlan, Adrian Kereszy, Ioan Câmpeanu, Cristiano Bergodi, Țiți Dumitriu, Marius Lăcătuș, Sorin Cârțu, Costel Enache, Adrian Falub, Leo Grozavu, Ionuț Chirilă, Liviu Ciubotariu, Nicolo Napoli, Flavius Stoican, Mihai Teja, Mircea Rednic și, acum, Daniel Pancu, Mugur

Cornățean și Benone Dohot se numără printre antrenorii cu care a colaborat în cei 27 de ani. Dacă-l întrebi pe Ghițuș despre jucători, la toți le găsește defecte, ba că nu aleargă, ba că vreunul lovește mingea cu "efect întârziat" sau că a sărit la cap "cât un șnițel". Iar dacă totuși careva se apropie de perfecțiune, tot nu scapă de criticile lui Ghițuș când șutează mingea la antrenamente prea sus și el trebuie să sară vreun gard sau să fugă de câinii vecinilor de lângă stadion încercând să recupereze balonul. Și mai e un amănunt interesant despre el! Se antrenează în fiecare zi și, la cei 48 de ani, se laudă că are abdomenul mai bine lucrat decât al unor jucători. Acesta este Gheorghe Ungheanu (Ghițuș), magazinerul Politehnicii Iași, un adevărat personaj pitoresc al fotbalului din Copou și, de ce nu, al celui românesc.

SPONSOR

CRONICĂ

Balaci la Iași

realizată de **Marius Mitran**

Sunt atât de multe de spus încât pare mai puțin sfâșietor să taci. Cum să începi când știi că, între timp, totul s-a terminat?

Sau poate că nimic nu s-a terminat, deși nimic nu trece, pe lumea asta, toată proba timpului.

Amintirile, poate și visele, uneori rugămințile, trec însă, ca și cum între noi și dimensiunile în care trăim ar fi o înțelegere ascunsă, pe care, până la urmă, nu noi o trădăm. Și căreia încercăm să-i supraviețuim.

Așadar, suntem în primăvara anului 1976, cu o zi înainte de Ziua Femeii. 7 martie. Mama e cu mine la Otopeni, sunt în clasa a doua deja. Tata nu poate să-și obțină transferul și e în continuare la Tutova, destul de aproape de Bârlad. De altfel, de aproape douăzeci de ani, ai mei sunt în Moldova, doar mama a venit către casă, deși nu și-a dorit niciodată să părăsească Moldova, cu atât mai puțin Bârladul, cred că singurul loc din lume pe care l-a iubit.

Craiova joacă la Iași și din 1964, de când a promovat în Divizia A, ori de câte ori Știința ajunge în Moldova, tata se duce să îi vadă pe ai lui. De aceea, în ziua aceea e la Iași, cu șoferul lui, cu Caprău, pe care îl are de atâția ani. Caprău e din Tutova, și el, simpatic, vorbăreț și ironic, ca orice moldovean autentic. Grăsuliu, cu o burtă care împinge volanul IMS-ului cu număr de Vaslui cu care amândoi se deplasează către Iași. E frig, e foarte frig chiar, și de aceea, îmi zice tata, aveau două canistre pline cu cel mai bun vin luat de la MAT, de la Pochidia, o comună de la granița cu județul Galați. Țin minte, pentru că tot de acolo tata îmi aducea, când venea acasă, la mama și la mine, miere, faguri, care pluteau în borcane de sticlă albă și albastră.

La Iași, alți doi colegi de facultate de-ai lui urmau să-i aștepte cu biletele de meci - cumpărate din timp, evident că în ziua meciului nu se mai găseau - și apoi cei trei ingineri, olteni repartizați în Moldova, că așa stăteau lucrurile în anii aceia, plus autohtonul Caprău, urcau în Dealul Copoului, la meci. Vedeta despre care vorbeau

era Ilie Balaci, 19 ani, internațional deja. Din Bistreț.

Dar din Bistreț era tata. Între Bârlad și Tutova fusese ceață, dar la Iași nu se mai vedea aproape nimic. Bine, și pe drum se accentuase pe măsură ce se apropiau de Iași, la un moment dat erau să intre în șanț, bietul Caprău abia reușise să redreseze IMS-ul la intrarea în oraș.

În parc, ceață albă, ca în filmele rusești de război, zice tata, ani mulți după aceea. Frig din ce în ce mai tare. Dar nu din cauza asta luaseră cu ei câteva pungi umplute cu vin. „Ba de frig!” Tata își aducea aminte că de frig, dar mai ales pentru că șoferul lui, Caprău, îi învățase acolo, în parcare, în care lăsaseră mașina, că vor trece la controlul de la porți fără probleme, se opreau doar sticlele, pentru a nu fi aruncate în teren.

Pentru că pe vremea aceea sticlele erau de sticlă, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Trec de porți și constată că mai toți procedaseră ca ei. Nu era rând, grup, șir de oameni fără o pungă de plastic, mai mică sau mai mare, din care, pe gerul ăla, să nu poți lua o gură de vin. Tata nu a băut niciodată, dar atunci zice că a luat câteva guri, cu o cană de plastic, spălată elegant, la o țâșnitoare, de Caprău, care o luase de acasă „pentru vremuri de restriște, dom' director!”. Tata era director la SMA Tutova de câțiva ani. Mai fusese, tot director, pe la Fălcui, Zorleni, Murgeni, pe lângă Prut sau mai departe, prin toată Moldova.

Ai mei cununaseră, botezaseră o mulțime de suflete, dar azi nu mai știu aproape de nimeni. Nașa mea de botez se numește Mariana, fusese miss în facultate la Conservatorul din Iași și era profesoară de muzică în Bârlad. Dar eu port și numele mamei ei, Emilia Asultanei, doctorița care fusese colegă cu mama la spitalul din cel mai frumos oraș de pe globul pământesc.

Ger, frig, stadionul arhiplin, Craiova era campioana de acum doi ani, în vară pierduse Cupa în finala cu Rapid. Poli începe tare, meciul e crunt, mijlocul lor, cu Romilă, coleg cu Balaci și Crișan la națională, Simionăș și Simionov, e formidabil. Leșenii, antrenați de legendarul Ilie Oană, născut în 1918, la Indiana Harbour, East Chicago, în Statele Unite, joacă în formula aceasta: Vasile Stan - Constantin Sofian, Gh. Dinu, Dumitru Unchiașu (min. 85 Mircea Banu), Dumitru Anton - Mihai Romilă II, Vasile Simionăș, Gabriel Simionov - Doru Ionescu, Iulius Nemțeanu, Ladislau Incze.

Peste un an, Ilie Oană, care luase două titluri și o Cupă ca antrenor al Petrolului, avea să preia Craiova cu care va câștiga Cupa României în 1978, 3-1 în finala cu Olimpia Satu Mare, meci la care am fost. Cu tata. Craiova a jucat așa în ziua aia: Silviu Lung - Nicolae Negrilă, Costică Ștefănescu, Ion Constantinescu, Cornel Berneanu - Costică Donose, Grigore Ciupitu, Ilie Balaci - Zoltan Crișan (min. 80 Lucian Strâmbeanu), Ion Oblemenco (min. 46 Marin Dașcu), Leonida Nedelcu II. Antrenor era omul titlului, Constantin Cernăianu, și el campion cu Petrolul, cu zece ani înainte.

„Poli avea o echipă foarte bună, ca și la Craiova mulți jucători veneau pentru a face o facultate, ne dominau, jucau bine, măi, tată, dar și dur, ăia pe spate te rupeau în două”. Când, deodată, zice tata, din toată ceața aia, din toată hăituiala aia, aruncau cu praz în teren, am și strigat la vreo doi, a ieșit, în lumină parcă, Ilie. Tata zâmbea, dar nu mult. „Tată, singur s-a bătut cu Poli în ziua aia. Și avea nouă-spre-zece ani! Oblemenco a ieșit la pauză, și lovit, dar nici nu mai putea pe noroiul ăla. A intrat Dașcu. Bun de

tot. Dar Poli a dat gol, aveau o extremă bună rău, Doru Ionescu”. În minutul 67, îmi scrie, la miezul nopții, pe SMS, Liviu Manolache, care îmi dă și formațiile. Tata zicea că nu mai credea că egalăm și că îi ține minte pe toți plini de noroi, în timp ce Romilă și Simionăș păreau de netrecut. Da, tată, lumea începuse să plece de la stadion, știu... Era cam gata. Și atunci, din toată ceața și deznădejdea aia, tata zice că Ilie a luat o minge de la centru, a tras cu dinții de ea, a găsit un culoar pentru Dașcu și Craiova a egalat. Abia atunci, zicea mama, abia atunci a folosit taicătu cana de plastic și punga cu vin de la Caprău.

Apoi tata a mers la vestiare, după meci, s-a pupat cu Costică Deliu, colegul lui de facultate, și i-a arătat lui Balaci buletinul. Iar Ilie a zis: „Și dumneavoastră sunteți din Bistreț!”

Deliu era vicepreședintele clubului. Iar Balaci era un zeu de 19 ani, cu părul ud, în aburii vestiarului. Tata zicea că nu era de pe planeta asta, dar era oltean, totuși, absolut sigur.

CLEVERMEDIA

NETWORK

LOOKSPORT

LOOKSPORT 2

LOOKSPORT 3

LOOKPLUS

AGROTV

PROFIT.ro

LOOKMEDICA